

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. София, 13.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20221100900701 по описа за 2022 година

СГС е сезиран с искова молба от Национална агенция по приходите, с която е предявен срещу „К.В.“ АД, „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД иск с правно основание чл.216 ал.3 ДОПК, вр. с чл.135 ал.1 ЗЗД. Твърди се от ищеца, че има качеството на кредитор на ответника „К.В.“ АД, който дължи сумата от 1 731 559,56 лв. – главница и 405647,56 лв. – лихва. Сочи се от ищеца, че ответникът длъжник „К.В.“ АД е сключил на 04.12.2019 г. договор за замяна на недв.имот срещу акции с „У.т.“ ЕООД, по силата на който длъжникът е прехвърлил собствеността върху УПИ Х -16,17, кв.217, м.„Западно направление“, ул.„*****“ с площ от 975 кв.м., както и построената в имота сграда, срещу което е придобил 5 000 000 акции от капитала на „А.И. С.А“, учредено в Панама. След този договор за замяна новият собственик на имота и сградата в него „У.т.“ ЕООД е сключил на 09.12.2019 г. договор нов договор замяна с „А.Б.В.“ АД, по силата на който имотът и сградата са прехвърлени срещу акции от капитала на „А. О. С.А“, учредено с Панама. Излагат се съображения за това, че длъжникът „К.В.“ АД е сключил договора за замяна с цел да се намали имуществото му и да се увреди ищецът в качеството на негов кредитор, както и че приобретателят „У.т.“ ЕООД е знаел за увреждането, а последващата прехвърлителна сделка е сключена с оглед постигане на този резултат. Освен това процесните договори за замяна са нищожни на основание чл.26 ал.1, предл.3-то ЗЗД поради противоречие с добрите нрави, защото и по двата договора стойността на имота значително надвишава стойността на прехвърлените акции.

Ответникът „К.В.“ АД чрез К. К. е подал отговор на исковата молба, с която признава иска.

Ответникът „К.В.“ АД чрез Е. Л. е подал писмен отговор, с който оспорва иска с възражението, че извършеното чрез договор за замяна от 04.12.2019 г. разпореждане с недв.имот не уврежда ищеца като негов кредитор, защото то е притежавало и други активи, а прехвърленият имот не е единствен актив. Освен това върху прехвърления имот са вписани ипотеки и е учредено право на ползване, а тези тежести водят до намаляване на стойността на имота, която според ответника възлиза на 12 848 100 лв. Поддържа се, че получените в замяна акции са близки по стойност на имота. Освен това приобретателят на имота „У.т.“ ЕООД е встъпил в дълга на прехвърлителя по договор за банков кредит и е поел задължение от 7 225 000 лв., от което следва, че стойността на получената от прехвърлителя престация възлиза на 18 250 000 лв. Сочи се, че не е налице нееквивалентност между стойността на даденото от ответника и полученото от него. Навежда се довод, че до приключване на производството по ревизия през м.11.2020 г. ответникът не е могъл да формира знание за съществуването на негови данъчни задължения, а причината за извършената разпоредителна сделка е невъзможността ответникът да поддържа сградата и договорите за наем, както и необходимост да се погасяват задълженията по договора за банков кредит. Оспорва се приобретателят по сделката да е знаел за увреждане на ищеца и за наличието на данъчни задължения на прехвърлителя, които са били погасени към прехвърлянето.

Ответникът „У.т.“ ЕООД е подал писмен отговор, с който оспорва предявения иск с възражението, че не е знаел за увреждането на ищеца кредитор, а преследваната с прехвърлителната сделка цел е да се получи печалба. Оспорва се твърдението, че прехвърлените акции по сделката нямат парична стойност. Сочи се, че срещу имота са прехвърлени акции на стойност 5 000 000 щ.д. и приобретателят е встъпил в дълга на прехвърлителя по договор за банков кредит. Сочи се, че не е налице „привидност“ на сделката, защото страните са целели да се прехвърли собствеността.

Ответникът „А.Б.В.“ АД е подал писмен отговор, с който оспорва иска с възражението, че той и „У.т.“ ЕООД са встъпили като солидарни длъжници в дълга на „К.В.“ АД по договор за банков кредит, а ответникът е встъпил в дълга и на длъжник към „К.В.“ АД. Налице е общност от сделки, поради което следва да се прецени стойността на всички престации по тях. Поддържа се, че прехвърлителят „К.В.“ АД е придобил активи, които надвишават стойността на прехвърления имот. Стойността на капитала на „А.И. С.А“ надвишава със 700 000 лв. стойността на имота. Сочи се, че сделката не е сключена между свързани лица.

Ищецът е подал допълнителна искова молба, с която поддържа предявения иск с довода, че в договора за замяна не е включена клауза за поемана на финансови задължения и за встъпване в дълг, а поради липсата на съгласие на банката кредитор не се е стигнало до встъпване в дълг.

Подадени са от ответниците допълнителни отговори, с които се поддържат оспорванията и възраженията срещу предявения иск.

Представен е ревизионен акт N P -22220320002241-091-001/04.11.2020 г., с който е констатирано, че за периода 01.01.2018 г. -31.12.2018 г. и за периода 01.12.2014 г. – 31.03.2018 г. ответникът „К.В.“ АД има задължения по ЗДДС и ЗКПО в размер на 58 204,40 лв. и 16023,61 лв. – лихви.

Представена е годишна данъчна декларация по чл.92 ЗКПО от 01.07.2020 г.

Представена е справка от 29.03.2022 г., в която се сочи, че ответникът „К.В.“ АД има задължения по ЗДДС и ЗКПО в размер на 1 731 559,56 лв. – главница, начислена за периода 01.12.2014 г. – 31.12.2020 г., и от 405647,56 лв. – лихви.

Представен е договор за прехвърляне на дружествени дялове от 02.12.2019 г., от който се установява, че „Л.И. С.А“, с регистрация в Панама, е поел задължението да прехвърли в полза на „У.т.“ ЕООД 5 000 000 дяла от капитала на „А.И. С.А“, с регистрация в Панама, срещу цена от 900 000 щ.д.

Представен е нот.акт за замяна на недв.имот срещу акции N 189, том IX, дело N 1558/19 г., от който се установява, че „К.В.“ АД е прехвърлил на „У.т.“ ЕООД собствеността върху УПИ X -16,17, кв.217, м.“Западно направление“, ул.“***** с площ от 975 кв.м., както и построената в имота сграда, срещу което „У.т.“ ЕООД е поел задължението да прехвърли акции. Уговорено е между страните по сделката, че „К.В.“ АД ще продължи да е страна по договорите за отдаване на наем на имота, както и че ще продължи да получава наема до 31.12.2019 г.

Представен е договор за прехвърляне на фирмени акции от 03.12.2019 г., от който се установява, че „Л.И. С.А“, с регистрация в Панама, е поел задължението да прехвърли в полза на „А.Б.В.“ АД 5 100 000 бр.акции акции от капитала на „А.О. С.А“, с регистрация в Панама, срещу цена от 4 694 915 щ.д.

Представен е договор за прехвърляне на фирмени акции от 03.12.2019 г., от който се установява, че „Л.И. С.А“, с регистрация в Панама, е поел задължението да прехвърли в полза на „А.Б.В.“ АД 900 000 бр.акции акции от капитала на „А.О. С.А“, с регистрация в Панама, срещу цена от 900 000 щ.д.

Представен е нот.акт за замяна на недв.имот срещу акции N 23, том X, дело N 1589/19 г., от който се установява, че „У.т.“ ЕООД е прехвърлил на „А.Б.В.“ АД собствеността върху УПИ X -16,17, кв.217, м.“Западно направление“, ул.“***** с площ от 975 кв.м., както и построената в имота сграда, срещу което „А.Б.В.“ АД е поел задължението да прехвърли 5 100 000 бр.акции акции от капитала на „А.О. С.А“, с регистрация в Панама. Уговорено е между страните по сделката, че „К.В.“ АД ще продължи да е страна по договорите за отдаване на наем на имота, както и че ще продължи да получава наема до 31.12.2019 г.

Представени са протокол за разпит на свидетеля А.И.Б. от 10.03.2021 г., протокол за разпит на свидетеля Р.Г.Б. от 18.03.2021 г., протокол за разпит на свидетеля Д.К.К. от 03.08.2020 г., протокол за разпит на свидетеля Е. Л. Л. от 23.06.2021 г., протокол за разпит на свидетеля С.Ц.Н. от 03.08.2020 г., протокол за разпит на свидетеля И. Г. К. от 08.03.2021 г., протокол за разпит на свидетеля И. Г. К. от 11.02.2021 г.

Представено е пълномощно, с което И.Д.Д. в качеството на представляващ „А.Б.В.“ АД е упълномощил Д.К.К. да извършва разпоредителни сделки и действия с банковите сметки на „А.Б.В.“ АД.

Представено е пълномощно, с което И.Д.Д. в качеството на представляващ „А.Б.В.“ АД е упълномощил Р.Г.Б. да извършва разпоредителни сделки и действия с банковите сметки на „А.Б.В.“ АД.

Представено е пълномощно, с което Е. Л. Л. в качеството на представляващ „К.В.“ АД е упълномощил Р.Г.Б. да извършва разпоредителни сделки и действия с банковите сметки на „К.В.“ АД.

Представено е пълномощно, с което К.Л.Г. и А.В.Т. в качеството на представляващи „К.Ф.“ АД са упълномощили Р.Г.Б. и А. С. Л. с правото да представляват дружеството пред банките в страната и да извършват банкови операции.

Представена е съдебно-оценителна експертиза по досъдебно производство N 7/2020 г. на ГДНП, изготвена от в.лице В.П..

Представен е договор за паричен заем от 29.11.2019 г., от който се установява, че „К.Ф.“ АД е поел задължението да предостави на „К.В.“ АД заем в размер на 683 000 лв. до 31.01.2020 г., която ще се преведе по банкова сметка.

Представено е споразумение от 09.12.2019 г., сключено между „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД, с което „А.Б.В.“ АД е поел задължението да изпълнява поетите от „У.т.“ ЕООД задължения по договор за встъпване в дълг от 04.12.2019 г., по който „К.В.“ АД е длъжник на „Банка Пиреос България“ АД по договор за инвестиционен кредит N 672/18.09.2018 г., договор за револвиращ кредит N 673/13.08.2018 г. и договор за кредит N 674/13.08.2018 г.

Представено е споразумение от 17.12.2019 г., от което се установява, че „А.Б.В.“ АД и „К.В.“ АД са се съгласили правата и задълженията на „К.В.“ АД като наемодател на сградата в процесния имот да се придобият от „А.Б.В.“ АД чрез сключени с наемателите тристранни споразумения, който е поел задължението да възстанови на наемателите платените от тях депозити на „К.В.“ АД, който се е задължил да плати на „А.Б.В.“ АД сумите за възстановени депозити.

Представен е договор за кредит N 674/13.08.2018 г., от който се установява, че „Банка Пиреос България“ АД е предоставил на „К.В.“ АД кредит в размер на 6 845 405 лв., а „И.Б.И.“ ЕООД, „Р.П.“ ЕООД са съкредитополучатели; К. А. К. и Е. Л. Л. са солидарни длъжници.

Представено е генерално пълномощно от 15.07.2011 г., с което „С.П.“ АД, с регистрация в Панама, е упълномощило О. А. С. с правото да учредява дъщерни дружества в България и да упражнява правата на собственик на капитала в тях.

Представено е пълномощно, с което И.Д.Д. в качеството на представляващ „А.Б.В.“ АД е упълномощил адв. О. А. С. и И.М.Ю. с правото да сключи допълнителни споразумения с наемателите на обекти в сградата, находяща се в процесния имот.

Представено е решение от 28.08.2020 г. на СГС по т.дело N 1613/19 г., с което по предявени от „К.Ф.“ АД срещу „К.В.“ АД искове са признати за нищожни решенията на ОС на акционерите на „К.В.“ АД по протокол от 25.07.2019 г. за промяна на членовете на СД, а решенията на СД за възлагане на управлението и за вписване на изпълнителен директор са отменени.

Представен е счетоводен баланс на „К.В.“ АД и „пазарна оценка“ на процесния имот.

Представен е сертификат, в който се сочи, че „У.т.“ ЕООД е собственик на 5 000 000 бр.акции от капитала на „А.И. С.А“, с регистрация в Панама. На гърба е направено отбелязване за извършено на 27.12.2019 г. джиро, с което акциите са прехвърлени на „К.В.“ АД.

Представен е нот.акт за учредяване на договорна ипотека N 112, том IV, дело N 466/18 г., с който „К.В.“ АД е учредил в полза на „Банка Пиреос България“ АД ипотека върху процесния имот.

Представен е договор за встъпване в дълг от 04.12.2019 г., сключен между „К.В.“ АД и „У.т.“ ЕООД, с който „У.т.“ ЕООД е поел задължението да отговаря заедно с „К.В.“ АД по сключени от него с „Банка Пиреос България“ АД договор за инвестиционен кредит N 672/18.09.2018 г., договор за револвиращ кредит N 673/13.08.2018 г. и договор за кредит N 674/13.08.2018 г.

Представен е договор за встъпване в дълг от 04.12.2019 г., сключен между „И.Б.И.“ ЕООД, „Р.П.“ ООД, „К.В.“ АД и „У.т.“ ЕООД, с който „У.т.“ ЕООД е поел задължението да отговаря заедно с „К.В.“ АД по споразумение от 02.08.2019 г.

Представено е споразумение от 04.12.2019 г. към договор за замяна на акции, с което „К.В.“ АД и „У.т.“ ЕООД са уредили отношенията във връзка с договора за прехвърляне на имота срещу акции, а „К.В.“ АД е поел задължението да управлява сградата до 31.03.2020 г. чрез Е. Л..

Представено е споразумение от 09.12.2019 г., сключено между „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД, с което „А.Б.В.“ АД се е задължил да изпълнява задълженията на „У.т.“ ЕООД по договор за встъпване в дълг от 04.12.2019 г., по който „У.т.“ ЕООД е встъпил в дълга на „К.В.“ АД.

Представено е споразумение от 09.12.2019 г., сключено между „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД, с което „А.Б.В.“ АД се е задължил да изпълнява задълженията на „У.т.“ ЕООД по договор за встъпване в дълг от 04.12.2019 г. и споразумение от 02.08.2019 г., сключено между „И.Б.И.“ ЕООД и „Р.П.“ ООД – от една страна, и „К.В.“ АД – от друга страна.

Представено е споразумение от 09.12.2019 г., сключено между „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД, с което „У.т.“ ЕООД е поел задължението да осигури предаване на владението върху процесния имот.

Представено е споразумение от 27.02.2020 г., сключено между „А.Б.В.“ АД, „И.Б.И.“ ЕООД и „Р.П.“ ООД, с което „А.Б.В.“ АД да нарежда по сметка на „И.Б.И.“ ЕООД

дължимите към „Банка Пиреос България“ АД суми по договорите за кредит.

Към споразумението са сключени протоколи от 04.05.2020 г., 04.01.2021 г., 03.08.2021 г.

Установява се от показанията на св.К., че е работела при ответника „К.В.“ АД до 2020 г. на длъжността „управител“ на „бизнес център“, а през 2019 г. е научила за сделката по прехвърляне на имота на „У.т.“ ЕООД. Свидетелят е научил от други служители, че Е. Л. е заявил, че ще управлява сградата и след прехвърляне на собствеността. От наематели свидетелят е разбрал, че адв.С. се е свързал с тях с оглед продължаване на сключените договори за наем. След прехвърлителната сделка свидетелят е била отстранена от заеманата длъжност от Е. Л., който е заявил, че пречи на плановете му. На 06.01.2020 г. в сградата е дошъл с охрана Е. Л., който е заявил, че действа като представител на новия собственик на сградата и е заявил, че той ще се разпорежда със сградата. Легитимирал се е като лице, което взема решения за имота.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд е предявен по реда на чл.216 ал.3 ДОПК иск с правно основание чл.135 ал.1 ЗЗД.

По правната квалификация. Доколкото се твърди, че процесните прехвърлителни сделки са сключени **преди** датата на подаване на данъчните декларации и **преди** издаване на ревизионен акт N P -22220320002241-091-001/04.11.20 г., съответно **преди** връчването на заповедта за възлагане на ревизия от 22.04.20 г., случаят не попада в хипотезата на чл.216 ал.1 ДОПК. След като по твърдения в исковата молба атакуваните сделки, с които се уврежда държавата в качеството на кредитор на длъжника „К.В.“ АД, са сключени **преди** визираните в нормата на чл.216 ал.1 ДОПК моменти, искът следва да се подведе под нормата на чл.135 ЗЗД – чл.216 ал.3 ДОПК.

От страна на ищеца са повдигнати фактически твърдения, че е кредитор на ответника „К.В.“ АД, а публичните вземания са установени с ревизионен акт N P -22220320002241-091-001/04.11.2020 г., включващ периоди по ЗДДС 2015 г. – 2018 г., както и по ЗКПО за 2018 г. Този ревизионен акт има **констативен** характер, а не конститутивен /правопораждащ/, защото задължението за плащане на ДДС възниква за търговеца за всеки месец с факта на осъществяване на съответна доставка на стоки или на услуги, а не с издаване на ревизионния акт - чл. 25 ал. 6, т. 1 ЗДДС; задължението по чл.93 ЗКПО за 2018 г. се плаща до 30.06.2019 г. Това означава, че установените с ревизионния акт публични вземания на ищеца по ЗДДС и ЗКПО са възникнали преди сключване на първата разпоредителна сделка на 04.12.2019 г., а тяхното съществуване като дълг в пасива на „К.В.“ АД не е обусловено от издадения на 04.11.2020 г. ревизионен акт, който има констативен характер.

Правният извод, че установените с ревизионния акт публични вземания на ищеца са съществували преди издаване на акта, се подкрепя от нормата на чл.172 ал.2 ДОПК, според която „давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане“. След като ревизионен акт N P -22220320002241-091-001/04.11.2020 г. за установяване на публични вземания в размер на общо **74 228,01 лв.** води до прекъсване на давността, то няма никакво съмнение, че констатираните с акта публични вземания са съществували преди неговото издаване. Това е така, защото давностен срок може да се прекъсва само за възникнали и изискуеми вземания.

При тези факти съдът намира, че искът следва да се подведе под нормата на чл.135 ал.1 ЗЗД. В този случай ищецът не следва да провежда доказване на факта, че сключването на сделките е предназначено от длъжника и от приобретателите по тях да го увредят в качеството на кредитор, защото случаят не попада в хипотезата на чл.135 ал.3 ЗЗД. В обстоятелствената част на исковата молба /стр.8-ма/ се сочи от ищеца, че преобладаващата част от вземанията му към длъжника „К.В.“ АД се формират в резултат на първата разпоредителна сделка, но с иска по чл.135 ал.1 ЗЗД е недопустимо да се атакува разпоредителна сделка с оглед защитата /обезпечаване/ на вземане на кредитор, възникнало от самата разпоредителна сделка. При отменителния иск по чл.135 ЗЗД правният ефект за кредитора се изразява в това, че спрямо него сделката не поражда правни последици и той може да се удовлетвори от прехвърленото от длъжника имущество, а от това принципно положение произтича и изводът, че с този иск не може да се търси от кредитора защита, когато вземането му срещу длъжника възниква в резултат на сделката, атакувана с иска по чл.135 ЗЗД.

С предявения иск се атакуват две последователно извършени разпоредителни сделки, с които притежаваният от длъжника имот се прехвърля и придобива като краен резултат от „А.Б.В.“ АД. В този случай предмет на спора е един иск с правно основание чл.135 ЗЗД за обявяване недействителността и на двете прехвърлителни сделки, а не два отделни иска срещу всяка от сделките /т.3 ТР № 2 от 09.07.2019 г. по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК на ВКС, решение № 122 от 13.09.2016 г. по гр.д. № 5533/2015 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/.

Преди да се премине към разглеждане на спора по същество следва да се прецени дали да се зачете направеното признание на иска от К. К. - един от двамата представители по закон на ответното дружество „К.В.“ АД, което се представлява заедно и поотделно от К. К. и Е. Л.. При иска с правно основание чл.135 ЗЗД ответниците има качеството на необходими задължителни другари, поради което направено от един от ответниците признание не може да се противопостави на другите – чл.216 ал.1 ГПК, дори и да се приеме, че направеното от представителя К. признание е валидно.

От страна на двамата представители по закон на ответника „К.В.“ АД са направени разнопосочни процесуални изявления – за признание на иска и за оспорване. В този случай съдът приема, че следва да се зачете процесуалната линия на защита чрез оспорване на иска от ответника, представляван от Е. Л.. Това е така, защото това процесуално поведение е в интерес на ответното дружество. Не следва да се зачете направеното от представителя К. К.

признание, защото при уважаване на иска с правно основание чл.135 ЗЗД изгодни правни последици ще настъпят единствено за ищеца кредитор, който ще може да насочи изпълнение срещу процесния имот, но в този случай ответникът „К.В.“ АД не си възвръща собствеността върху имота. Не е в интерес на „К.В.“ АД да се уважи искът по чл.135 ЗЗД, защото не би настъпила положителна промяна в имуществената му сфера. В този смисъл съдът не кредитира като достоверни направените от представителя К. признания на факти – чл.175, вр. с чл.217 ГПК. Не съществува процесуална пречка обаче тези признания да се зачетат при иск за нищожност по чл.26 ал.1 ЗЗД.

Следва да се спомене, че повдигнатите от К. К. твърдения за факти по-скоро сочат на увреждане на ответното дружество „К.В.“ АД от процесните сделки, а не на увреждане на кредитора ищец. Недопустимо е да се търси защита на правата на „К.В.“ АД чрез признание на предявен от негов кредитор иск с правно основание чл.135 ЗЗД. По-голямата част от фактическите твърдения на представителя К. могат да се подведат под нормата на чл.40 ЗЗД и чл.26 ал.1, предл.3-то ЗЗД, респ. чл.240 ТЗ, но са ирелевантни за спора по отменителния иск. Защитата на ответника „К.В.“ АД би следвало да се осъществи не чрез признание на иска по чл.135 ЗЗД, а чрез предявяване на иск за недействителност сделката, ако тя го уврежда.

По същество на спора. От представения по делото нот.акт за замяна на недв.имот срещу акции N 189, том IX, дело N 1558/19 г., се установява, че длъжникът „К.В.“ АД е прехвърлил на „У.т.“ ЕООД собствеността върху УПИ Х -16,17, кв.217, м.“Западно направление“, ул.“***** с площ от 975 кв.м., ведно с построената в имота сграда, срещу което „У.т.“ ЕООД е поел задължението да прехвърли акции. След тази разпоредителна сделка е извършено по силата на нот.акт за замяна на недв.имот срещу акции N 23, том X, дело N 1589/19 г. ново разпореждане с процесния имот и сградата в него, по което приобретателят по първата сделка „У.т.“ ЕООД е прехвърлил на „А.Б.В.“ АД собствеността върху имота.

Двете атакувани сделки пораждат типичното за всеки договор за замяна вещноправно действие и водят до прехвърляне на собствеността върху имота и находящата се в него сграда. В този случай в резултат на двете последователни замени имотът се отчуждава и излиза извън имуществото на длъжника „К.В.“ АД, поради което този имот не би могъл да послужи за удовлетворение на установените с ревизионния акт вземания на държавата в размер на общо 74 228,01 лв. / по ЗДДС и ЗКПО/. В константната практика на съдилищата се приема, че правото на кредитора да иска обявяването за недействителни спрямо него на увреждащите го разпореждания на длъжника е предпоставено от наличието на действително вземане, което може да не е изискуемо или ликвидно и да не е установено с влязло в сила съдебно решение или друг акт /**решение № 100 от 14.06.2016 г. по гр.д. № 3071/2015 г., Г. К., III Г. О. на ВКС**/. Единствено в хипотезата на чл.216 ал.1 ДОПК се приема, че е необходимо публичното вземане да е установено с влязъл в сила административен акт, но случаят не е такъв, защото е предявен по реда на чл.216 ал.3 ДОПК иск по чл.135 ал.1 ЗЗД.

Всяко отчуждаване на длъжниково имущество намалява възможността за

удовлетворяване на кредитора, защото е налице законова пречка в евентуално бъдещо производство по принудително изпълнение да се насочи изпълнението и да се осребрява имотът, предмет на атакуваните сделки. От обективна страна съдът приема, че е налице увреждане на държавата в качеството на кредитор, защото възможността за удовлетворение на нейните публични вземания по ревизионния акт е ограничена/затруднена от разпореждането с имота, доколкото цялото имущество на длъжника служи за общо обезпечение на неговите кредитори, а длъжникът няма право чрез разпореждане с имот да налага на кредитора своя избор – да се удовлетвори от получената престация срещу имота.

Извън предмета на спора по иска с правно основание чл.135 ал.1 ЗЗД е еквивалентността и стойността на придобитото в замяна от длъжника имущество, защото еквивалентността на престациите е елемент от фактическия състав на иск с правно основание чл.26 ал.1, предл.3-то ЗЗД, респ. на иск по чл.647 ал.1, т.3 ТЗ, а стойността на получената престация има значение и за хипотезата на чл.40 ЗЗД. Тези факти са неотносими за спора по иска с правно основание чл.135 ал.1 ЗЗД.

Според съда няма никакво съмнение за това, че разпоредилият се със сделката длъжник /„К.В.“ АД/ е знаел и е съзнавал / чрез своя представител по закон Е. Л./, че с прехвърляне на имота се намалява имуществото му, с което се затруднява удовлетворението на държавата кредитор, чиито вземания по ЗДДС и ЗКПО са съществували към извършване на разпоредителното действие. Както се спомена по-горе, обстоятелството, че ревизионният акт е издаден след извършеното от длъжника разпореждане, не означава, че установените с него публични задължения са възникнали едва с издаване на акта и не са съществували към разпореждането от 04.12.2019 г.

Доколкото с иска се атакуват две последователно извършени сделки, за неговата основателност е необходимо да се установи дали последният приобретател /„А.Б.В.“ АД/ придобива имота на безвъзмездно правно основание, или на възмездно, както и дали в последния случай този приобретател е недобросъвестен. В случая без значение е добросъвестността на приобретателя по първата разпоредителна сделка - „У.т.“ ЕООД. Това е така, защото дори и да не знае за увреждането на кредитора, установяването на недобросъвестността на последващия приобретател е достатъчно за основателността на иска, респ. установяването на безвъзмездно основание за придобиване. При повече от една разпоредителна сделка увреждането на кредитора настъпва като резултат от всички сделки, а искът по чл.135 ал.1 ЗЗД би бил неоснователен при установена недобросъвестност на първия приобретател „У.т.“ ЕООД, но добросъвестност на последния приобретател - „А.Б.В.“ АД, ако придобива на възмездно придобивно основание **/т.2 от ТР № 2 от 09.07.2019 г. по тълк.д. № 2/2017 г., ОСГТК на ВКС/.**

Релевантно за настоящия спор е обстоятелството, че по втората разпоредителна сделка е уговорено, че срещу задължението за прехвърляне на собствеността върху имота се поема от приобретателя по сделката /„А.Б.В.“ АД/ насрещно задължение за контрапрестация - да прехвърли собственост върху акции, т.е налице е „възмездност“ на сделката, защото по нея се разменят имуществени блага. Реалното изпълнение на поетото от последния

приобретател /„А.Б.В.“ АД/ задължение да прехвърли в полза на „У.т.“ ЕООД /“междинен“ собственик на имота/ собствеността върху акции няма отношение към определянето на сделката като „възмездна“ или „безвъзмездна“. Това е така, защото неосъществяването на дължимата по възмездна сделка имуществена престация не превръща сделката в „безвъзмездна“, а води до пораждаване на иск за изпълнение, респ. на иск за разваляне на договора или на иск за вреди от неизпълнението.

Следва да се спомене, че на 09.12.2019 г. е сключено споразумение между „У.т.“ ЕООД /“междинен“ собственик на имота/ и крайния приобретател „А.Б.В.“ АД, по силата на което „А.Б.В.“ АД е поело задължението да встъпи в задълженията на прехвърлителя „У.т.“ ЕООД по договор за встъпване в дълг от 04.12.2019 г., по който кредитор е „Банка Пиреос България“ АД /сега „Юробанк България“/, в чиято полза е учредена от длъжника „К.В.“ АД ипотека върху процесния имот. В този смисъл е и сключеното на 27.02.2020 г. споразумение между „А.Б.В.“ АД – от една страна, и „И.Б.И.“ ЕООД и „Р.П.“ ООД – от друга, които също са поели задължения да погасяват дължимите от „К.В.“ АД погасителни вноски към банката – ипотекарен кредитор. При тези факти съдът приема, че крайният приобретател „А.Б.В.“ АД, освен задължение да прехвърли собственост върху акции, е поел и задължение да плаща дължимите на ипотекарния кредитор суми по договорите за кредит от 19.09.2018 г. и от 13.08.2018 г. Задължението на „А.Б.В.“ АД за плащане на погасителните вноски в полза на ипотекарния кредитор стои извън нот.акт N 23, том X, дело N 1589/19 г., но съдът приема, че това парично задължение е синалагматично свързано с поетото от „У.т.“ ЕООД задължение да прехвърли имота в полза на „А.Б.В.“ АД.

Според съда – при предявен иск по чл.135 ЗЗД, ако ищецът се домогва да се ползва от правилото на чл.135 ал.1, изр. 2-ро ЗЗД, което при безвъзмездно разпореждане го освобождава от доказване на знание за увреждането у приобретателя, следва първо да установи с установителен иск по чл.17 ЗЗД, че е прикрита сделка и че тя е безвъзмездна, и едва тогава да предяви иск за отмяна на вече установената прикрита безвъзмездна сделка. В случая обаче не е предявен иск с правно основание чл.17 ЗЗД за установяване/разкриване, че действителната воля на страните по втората сделка е била да се прехвърли имота безвъзмездно.

При тези факти съдът намира, че последната прехвърлителна сделка има качеството на **възмездно** разпореждане.

При извършена разпоредителна сделка, по която имотът се придобива на възмездно правно основание от последния приобретател, за основателността на предявения иск с правно основание чл.135 ал.1 ЗЗД е необходимо да се установи фактът, че приобретателят е знаел за увреждането на ищеца.

По отношение на субективния елемент. „А.Б.В.“ АД е вписано в ТР на 01.11.2019 г. и е учредено от И.Д.Д. и Д.К.К., които са били членове на СД заедно със С.Ц.Н.. Може да се приеме за установено, че юридическото лице /приобретател/ знае за увреждането на кредитора, когато лицата от състава на органите му на управление знаят за увреждането. Твърденият факт, че действителната стойност на акциите, срещу които се придобива имота,

е по-ниска от стойността на имота, не може да е основание за извод за знание за увреждането /решение № 60 от 20.04.2017 г. по гр.д. № 3094/2016 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/.

От събраните по делото доказателства, преценени в съвкупност, не се установяват факти, които да сочат, че И.Д.Д., респ. някой от другите членове на СД, е знаел за съществуването на вземания на държавата по ЗДДС и ЗКПО към ответника „К.В.“ АД, както и че с придобиването на имота се уврежда държавата в качеството на кредитор на „К.В.“ АД. Последната сделка е сключена на 09.12.2019 г., но при липсата на преки доказателства, съдът приема, че събраните по делото косвени доказателства не се намират в такава връзка едно с друго, че да доказват категорично и несъмнено главния факт – знанието на И.Д.Д., респ. на Д.К.К. или на С.Ц.Н., за неизпълнени от „К.В.“ АД публични задължения по ЗДДС и ЗКПО и за увреждане на държавата.

Представеният по делото протокол за разпит на свидетел от 23.06.2021 г., в който са удостоверени изнесените от Е. Л. показания по досъдебно производство N 3286 ЗМ-7/2020 г., е приет по настоящето дело в качеството на **писмено доказателство**. Този документ удостоверява провеждането на разпит на определено лице, на определена дата и пред определен държавен орган, но не може да служи в настоящия процес за установяване на факти чрез гласни доказателствени средства, събрани не по реда на ГПК по настоящето дело, а по досъдебно производство. В този смисъл съдът приема, че протоколът за разпит не притежава доказателствена стойност по отношение на твърдените от ищеца факти, свързани с отношенията между Е. Л. и лицата И.Д.Д., Д.П. и Ц.. Този извод на съда се отнася и до останалите приети по делото документи, в които се съдържат направени пред орган на досъдебното производство изявления на физически лица.

Дори и да се приеме, че Е. Л., представител на длъжника „К.В.“ АД, се познава лично с И.Д. – представител на последния приобретател, този факт не е основание за доказателствен извод, че И.Д. е знаел за вземанията на държавата към длъжника и за нейното увреждане от сделката. От събраните по делото доказателства не се установяват факти, които да сочат, че към сключване на втория договор за замяна И.Д. е знаел за фактически обстоятелства, които могат да формират у него знанието за наличие на неизпълнени публични задължения на длъжника „К.В.“ АД и за увреждане на държавата.

Фактическите обстоятелства, от които произтича вземането на държавата, са известни на определен кръг лица, свързани с представителите по закон на длъжника, а наличието на съответна фактическа степен на близост в отношенията - напр. съвместено живеене на съпругески начала или в общо домакинство, отношения между заварени и доведени деца, отношения между свързани лица по см. на § 1 ДР на ТЗ и др., могат да имат значение при доказването им и да бъдат опора на доказателствен извод за наличието на знание. Дори и да се приеме, че между Е. Л. и И.Д. съществува твърдяната от ищеца фактическа близост, произтичаща от факта, че Д. е работел преди години като барман при Л., тази близост не може да обуслови фактическия извод, че бившият подчинен служител /барман/ на Л. е уведомен от бившия си работодател за фактите, от които през периода 2015 г. – 2018 г. са

възникнали неизпълнените задължения на „К.В.“ АД за ДДС и по ЗКПО.

След придобиване на имота от „А.Б.В.“ АД е извършена упълномощителна сделка, с която адв.О. С. е упълномощен да представлява новия собственик в отношенията с наемателите на обекти в находящата се в имота сграда. О. С. е бил пълномощник на „С.П. С.А“, с регистрация в Панама, но няма данни това дружество **към сключване** на процесната сделка да е акционер и да е притежавало акции от капитала на длъжника „К.В.“ АД, както и да е участвало в управителния орган. „С.П. С.А“ е бил до 14.03.2019 г. акционер в „К.В.“ АД, но това не е основание за фактически извод, че е знаел за публичните задължения на „К.В.“ АД и за увреждането на държавата, доколкото притежаването на акции не дава право на участие на акционера в управлението на акционерното дружество – чл.181 ТЗ. При акционерното дружество правата по членственото правоотношение на акционера са максимално отдалечени от управлението на дружеството, освен ако акционерът не е член на управителния орган.

Пълномощникът С. е представлявал „У.т.“ ЕООД при сключване на втората сделка, но няма данни към нейното сключване да са налице фактически отношения между С. и някой от членовете на управителния орган на „К.В.“ АД, които да са опора на фактическия извод, че С. е знаел за неизпълнените задължения по ЗДДС и ЗКПО. При сключване на втората разпоредителна сделка О. С. е действал като пълномощник на прехвърлителя по нея - „У.т.“ ЕООД, но релевантен факт за основателността на иска е знанието не на прехвърлителя, а на приобретателя по втората сделка - „А.Б.В.“ АД. Упълномощаването на С. от „А.Б.В.“ АД след придобиване на имота да го представлява в отношенията с наемателите на обекти в находящата се в имота сграда не е основание за фактическия извод, че представителите по закон на „А.Б.В.“ АД са знаели към сключване на втората прехвърлителна сделка всички факти и обстоятелства, които пълномощникът С. е знаел по отношение на длъжника „К.В.“ АД. Тук следва да се спомене, че не е ясно и дали въобще пълномощникът С. е знаел за неизпълнените публични задължения на „К.В.“ АД и за увреждането на държавата. Доказателства, че С. е знаел за тези фактически обстоятелства не са представени.

Пълномощникът С. е бил упълномощен от Ц. Ц., действащ като представител на „У.т.“ ЕООД, но няма никакви данни Ц. да е знаел за публичните задължения на „К.В.“ АД. Дори и да се приеме, че Ц. е бивш служител на Л., това не е основание за извод, че Ц. е знаел за релевантните по делото факти, свързани със субективния елемент на отменителния иск.

След сключване на втората сделка новият собственик „А.Б.В.“ АД е упълномощил Р.Б. с правото да оперира с парични средства по неговите банкови сметки. Р.Б. обаче не е представлявала „А.Б.В.“ АД при сключване на сделката по придобиване на имота и доколкото не била член на СД не е ясно по какъв начин знанието на определени факти от Б. може да се приравни на знание на тези факти от „А.Б.В.“ АД. След извършена проверка по партидата на "И.Б.И." ЕООД се установи, че към сключване на придобивната сделка Р.Б. е била единствен управител, а Е. Л. е вписан за втори управител едва на 08.10.2021 г. – след сключване на втората сделка. В този случай съдът намира, че не е установено наличието на „връзка“ между двете лица, която да сочи, че Р.Б. със сигурност е знаела за задълженията по

ЗДДС и ЗКПО на „К.В.“ АД, представлявано от Е. Л..

Към сключване на последната придобивна сделка "К.Ф." ЕАД, за което има данни, че е акционер в „К.В.“ АД, е едноличен собственик на управляваното от Б. дружество "И.Б.И." ЕООД. Обстоятелството, че Д.М.П. е собственик на „ДП А.М.“, което е собственик на „К.Ф." ЕАД по никакъв начин не може да бъде опора за фактически извод, че П. е знаела за задълженията на „К.В.“ АД, както и че е довела до знанието на Б. такива обстоятелства. Както се спомена по-горе, представеният протокол от 23.06.2021 г. не е годно доказателства за установяване на изнесените в него от свидетеля факти, поради което не може да служи за доказване и на твърдяното от ищеца фактическо съжителство между Л. и П..

"К.Ф." ЕАД е акционер в „К.В.“ АД, но към сключване на втората сделка П. не е член на органите на управление на "К.Ф." ЕАД.

Фактът на лично познанство между Д. К., който към сключване на втората сделка е член на СД на „А.Б.В.“ АД, и Е. Л. е недоказан от представените по делото протоколи за разпит, които обективират свидетелски показания, събрани в друго производство, при това несъдебно. Дори и да се приеме, че между двете лица съществува познанство, това не е достатъчно да се приеме, че К. като член на СД на приобретателя „А.Б.В.“ АД е узнал от Е. Л. за задълженията на „К.В.“ АД.

Изнесените от А. Б. показания в протокол за разпит от 10.03.2021 г. по досъдебно производство не могат да служат за установяване на факти и обстоятелства, възпроизведени от свидетеля.

В показанията на св.К., събрани по реда на ГПК в настоящия процес, се изнасят предимно сведения за факти, които не са пряко възприети от свидетеля. Установява се обаче, че е извършена действителна смяна на собствеността върху имота. Сочи се в показанията, че Л. след сделката се е легитимирал като представител на крайния приобретател. В този случай обаче е налице противоречие в показанията на свидетеля, защото се сочи, че пълномощникът С. е извършвал правни действия от името на новия собственик на сградата, а този факт се подкрепя и от представеното пълномощно, с което „А.Б.В.“ АД е овластило С. да го представлява в отношенията с наемателите на сградата. Няма данни, че С. като представител на „А.Б.В.“ АД фактически действа за сметка на Е. Л..

Фактическото познанство на представителя на длъжника – Е. Л., с посочените в обстоятелствената част на исковата молба физически лица не е основание за фактически извод, че всяко от тях е било уведомявано от Л. за обстоятелствата, водещи до възникване на публичните вземания на държавата за данъци. Едва ли Л. се „отчита“ пред посочените лица за резултатите от извършваната от „К.В.“ АД търговска дейност и за натрупаните задължения.

В първото съдебно заседание на 15.12.2022 г. ищецът е уточнил по реда на чл.145 ал.2 ГПК, че Е. Л. фактически управлява „А.Б.В.“ АД, защото получаваната от имота наемна цена се превежда от „А.Б.В.“ АД в полза на "И.Б.И." ЕООД, което е управлявано от Л.. Е. Л. е вписан на 08.10.2021 г. за управител на „И.Б.И." ЕООД – близо две години след

процесната сделка. На 27.02.2020 г. е сключено между „А.Б.В.“ АД и "И.Б.И." ЕООД споразумение, с което е уговорено получаваните от „А.Б.В.“ АД наеми да се превеждат по сметка на "И.Б.И." ЕООД за извършване на погасителни вноски в полза на банката - ипотекарен кредитор. Доколкото "И.Б.И." ЕООД е солидарно задължен за дълга на „К.В.“ АД към банката ипотекарен кредитор, а „А.Б.В.“ АД е встъпил по чл.101 ЗЗД в дълга, основанието на това споразумение е погасяването на задълженията към ипотекарния кредитор, защото „А.Б.В.“ АД има интерес да се изпълнява към банката, доколкото върху придобития от него имот е учредена в нейна полза ипотека. Въпросът дали Е. Л. се е обогатил с част от получаваните наеми е ирелевантен за иска по чл.135 ЗЗД, защото касае отношенията между солидарните длъжници, какъвто е и Л. в лично качество, но следва да се спомене, че дори не се твърди задълженията към банката да са неизпълнени.

Вътрешното убеждение на съда е, че извършените през няколко дни две прехвърлителни сделки, които определено са „нетипични“ – имот срещу акции на панамско дружество, но са в съответствие с чл.9 ЗЗД, не са насочени от страните по тях към увреждане на държавата, която е кредитор по констатираните с ревизионния акт публичния вземания в размер на общо 74 228,01 лв. При предявен иск на друго фактическо и правно основание, от друг ищец, а не от НАП, би могло да се разкрият в дълбочина факти, свързани с възникналите непреодолими противоречия между Е. Л. и К. К. при управлението на „К.В.“ АД и дали доходите от имота се получават реално от Л. след погасяване на задълженията към банката. Извън предмета на спора по предявен от кредитор иск с правно основание чл.135 ал.1 ЗЗД е дали сделките увреждат длъжника „К.В.“ АД и дали с тях се преследва от един от неговите представители противоположен резултат - да се лиши дружеството от доходите от имота, които да се получават по заобиколен начин от този представител чрез друго дружество.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявеният иск следва да се отхвърли.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл.216 ал.3 ДОПК от Национална агенция по приходите срещу „К.В.“ АД, „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД иск с правно основание чл.135 ал.1 ЗЗД, с който се иска да се обявят за относително недействителни сключенията между „К.В.“ АД и „У.т.“ ЕООД договор за замяна, обективизиран в нот.акт за замяна на недв.имот срещу акции N 189, том IX, дело N 1558/19 г., и сключенията между „У.т.“ ЕООД и „А.Б.В.“ АД договор за замяна, обективизиран в нот.акт за замяна на недв.имот срещу акции N 23, том X, дело N 1589/19 г., с които е прехвърлена собствеността върху УПИ Х -16,17, кв.217, по плана на гр.София, м.“Западно направление“, ул.“***** - с площ от 975 кв.м., който е с идентификатор 68134.305.350 - с площ от 486 кв.м. и с идентификатор 68134.305.351 - с площ от 489 кв.м., заедно с построената в имота сграда с идентификатор 68134.305.350.4 - с обща застроена площ от 630 кв.м., и намиращите се в сградата самостоятелни обекти с идентификатори 68134.305.350.4.14 - с площ от 706,69 кв.м.; 68134.305.350.4.2 - с площ от

199,31 кв.м.; 68134.305.350.4.3 - с площ от 14,25 кв.м.; 68134.305.350.4.1 - с площ от 117,18 кв.м.; 68134.305.350.4.4; 68134.305.350.4.5; 68134.305.350.4.6 - с площ от 200,18 кв.м.; 68134.305.350.4.7 - с площ от 303,45 кв.м.; 68134.305.350.4.8 - с площ от 603,27 кв.м.; 68134.305.350.4.9 - с площ от 599,79 кв.м.; 68134.305.350.4.10 - с площ от 583,64 кв.м.; 68134.305.350.4.11 - с площ от 586,07 кв.м.; 68134.305.350.4.12 - с площ от 530,55 кв.м.; 68134.305.350.4.13 - с площ от 530,55 кв.м.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, гр.София, ул.“****”, да заплати на „А.Б.В.“ АД, ЕИК *****, гр.София, ул.“****”, съдебни разноси от 6000 лв.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____